

Plou: variació consonàntica*(ALDC, III, L 56. Plou)*

Plou és el present d'indicatiu de *ploure*, generat en cat., procedent del llat. vg. *PLŎVERE*, amb [ɔ] etimològica, o [ɔ] mitjana, més rarament esdevinguda tancada (*p*l[ow]) i amb la *l* palatalitzada (*p*[ʎ]ou 87, 94, 99) en parlars ribagorçans, que es pot vocalitzar en [j] (*p*[j]ou); en alg. tenim *prou*

d'acord amb el rotacisme de la *l* agrupada amb oclusiva (cf. *crau* 'clau', *brau* 'blau', etc.), per influència sarda. Per a més informació sobre aquest tractament, veg. *PALDC*, II, mapa 122.

Ploure és el mot normatiu.

